

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Бр. 24/К. 9/14/98
Дата 25.06.1998

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО
НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

№ 5099
24.06.1998 г.

СОФИЯ

КВ 14/98

На Вишайшия
г-н Бонев

25.06.98

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

от Богомил Бонев - министър на вътрешните работи,
по конституционно дело No 141/1998 г.

ОТНОСНО: искането на 50 народни представители от XXXVIII-то
Народно събрание за задължително тълкуване на
чл.100, ал.1 и 3 от Конституцията

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Искането за задължително тълкуване на чл.100, ал.1 и 3
от Конституцията е направено от 50 народни представители и се
свежда до следното:

1. по чл.100, ал.1 от Конституцията - дали Президентът е
върховен главнокомандващ на Въоръжените сили на Република
България само във военно време или и във военно и в мирно време.
2. по чл.100, ал.3 от Конституцията - дали Президентът,
като възглавяващ Консултативния съвет за национална сигурност,
трябва задължително да разполага с всякаква информация,
изходяща от държавни органи и институции, свързана с

националната сигурност и може ли, използвайки тази информация и на основание на решение на Консултативния съвет за национална сигурност, да изразява становища и да дава препоръки на изпълнителната, законодателната и съдебната власт при непосредствено застрашаване на националната сигурност.

С определение от 11.06.1998 г. по конституционно дело No 14/1998 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество и е конституирал като заинтересувана страна и министъра на вътрешните работи.

На основание Вашето определение, изразявам следното становище по същество на направеното искане:

1. По чл.100, ал.1 от Конституцията:

Считам, че Президента на Република България е главнокомандващ Върхожените сили на страната, както в мирно, така и във военно време. Преди всичко това е така защото нормата на чл.100, ал.1 от Конституцията е ясна и категорична. Същата не се намира в колизия с други конституционни норми, което е и определящо за нейното еднозначно тълкуване. Да се приеме обратното означава да се измени и допълни Конституцията, което е недопустимо чрез тълкуване.

Независимо, че при тълкуването на конституционните текстове определящи се явяват залегналите в Конституцията норми, не без значение е и обстоятелството, че не съществуват и законови текстове, които в една или друга степен да ограничават или стесняват правомощията на Президента по силата на чл.100, ал.1 от Конституцията. Напротив, в този смисъл са и разпоредбите на чл.27 и чл.60, ал.1 от Закона за отбраната и върхожените сили.

2. По чл.100, ал.3 от Конституцията:

Считам, че Президента на Република България има правомощия да получава всякаква информация свързана с националната сигурност, а и не само с нея, както и да изразява становища и да дава препоръки на различните власти при непосредствено застрашаване на националната сигурност. Това е така не само по силата на чл.100, ал.3 от Конституцията, а произтича и от неговите конституционни правомощия, които той - президентът, не би могъл да упражнява без да получава и разполага с необходимата информация.(чл.98, чл.100 от Конституцията).

Република България е държава с парламентарно управление (чл.1, ал.1 от Конституцията), от което следва, че не само Президента има правомощия да получава посочената по-горе информация, като в същия обем имат право да я получават и

висшите органи на законодателната и изпълнителната власт, съответно Председателя на Народното събрание и министър-председателя. В този смисъл е и разпоредбата в чл.50, ал.2 от Закона за министерството на вътрешните работи.

Предвид горните съображения, моля да постановите решението си.

За МИНИСТЪР:

